

دارد ((غروب فرشچ

مرتضی صالحی به جام جم می‌گوید هیچ‌گاه تصاویری را که در روز استقبال و روز تشییع
واز پدر شهیدی که تماسی خیالی با

چند عکس؛ یک ساعت ویرانی

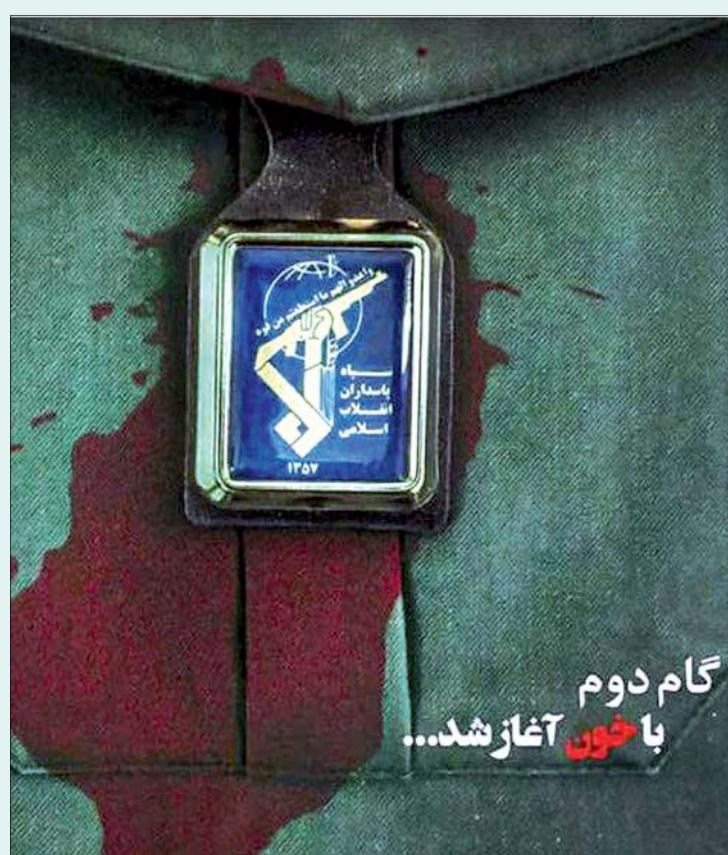
بچه های سه، چهار پنج ساله، مادری که زیر بغلش را گرفته اند، پیر مردمی که بی تاب است، برادری که ب قراری می کند. اینها تصاویری است که مرتضی صالحی تایک ساعت پیش از نشستن ایلوشین ۷۶ - ثبت کرده است.

یکی از عکس های اماراتی متفاوتی دارد: همان عکسی که حالا زبین بیش از صد عکسی که صالحی گرفته، دیده شده است و همین بالام بینیدش؛ از ن جوانی بود که روی آسفالت باند نشسته بود. یک ساعتی طول کشید تا هواییما بشنیدن و شهدان و مջروحان را پیاده کند. چطور می شود این انتظار را توضیح داد؟ چطور می شود به آن کوک گفت حال دررش کجاست و برای چه به اینجا آمدند؟ هواپیما که نشست فرزندش را بلند کرد و چند متری نزدیک تر شد. همه به سمت هواپیما دویند، اما او که چند قدمی جلو تر رفت، نشست. نمی توانست نزدیک تر برود. کوک دیگری بود که از مادرش می پرسید پدر من کجاست و مادرش من گفت شهید شده و رفته بهشت. دختر مدام می گفت من فقط پدرم رامی خواهم. صالحی دو عکس از این مادر و فرزند ثبت کرده؛ اولی که خلوت آنها را نشان می دهد بارها دیده شده و درستون سمت چپ صفحه ۱۱، یعنی همین رویه رومی خوانید که قدر واکنش در توییتر برانگیخته است، و دومی که پسر را با یکی مدرس ارش کنار مادرش و نزدیک هواپیما نشان می دهد و خود صالحی معتقد است عکس کامل تری است، چرا که هویت نما و آینه تمام نمای این انتظار مقابل هواپیماست.

عکس اول بیشتر به چشم آمد، چون عکس دوم بایک روز تا خیریروی خروجی خبرگزاری تسنیم قرار گرفته است.

۵۸۷ صحنہ معروف راحمیدرضا نیکو مرام، عکاس فارس ہم ثبت
کوہاٹ-ستینلے، ۱۹۶۴ء

واکنش گرافیستی به حادثه ترویجستی

هنرو اکنیشی نشان داده در بزنگاه ها
مغزش عجیب به کارمی افتاد و کاتالیزور
خلاقیتش فعال می شود. انگار خون که به
جوش بیاید و همزمان، غم و اندوه بر روح
زخم بزند، هنر بیش از هر موقع دیگری،
به اخلاص و قوت می رسد. حال حکایت
طراحان گرافیکی است که به حادثه
تقریبستی اخیر و اکنش نشان داده اند.
این جا چند طرح را برایتان گزین کرده ایم.
البته بدون نام و نشان هنرمندان شان:
نام طراح اغلب شان را نیافرته ایم.

درآستانه

در کنار همین ستون و توی همین صفحه راجع به تابلوی «عصر عاشورا» اثر استاد محمود فرشچیان صحبت کردیم. توی ستون صفحه بعد هم که واکنش بعضی کاربران به این عکس را که در فرودگاه بدر اصفهان ثبت شده آورده‌ایم، لایه‌ای این واکنش‌ها، پند کاربر راهم ذکر کرده‌ایم که این تصویر، آنها را یاد اثر ماندگار استاد فرشچیان انداخته است. راجع به مقایسه این دو اثر با یکدیگر هم توی گزارش همین صفحه اشاره‌هایی به این اثر شده است. حالا شاید بد نیباشد در چنین وضعیتی برویم سراغ این که ببینیم روایت خود استاد از خلق این اثر ماندگار چیست. استاد قلم به دستی که از قضا خودش هم اصفهانی است: چهار ساله بودم. روی زمین می‌نشستم و نقش‌های قالی را روی کاغذ می‌کشیدم. پدرم هم از این وضعیت راضی بود. پدرم نماینده شرکت فرش در اصفهان بود. استاد نقش فرش می‌کشید. یک بار پدرم مرا پیش او برد. استاد، نقش پیک آهورا به من داد و گفت از روی آن نقاشی کن. تا صبح فردا حسود ۲۰۰ طرح در اندازه‌ها

پیانیه حوزه هنری در محکومیت حادثه تروریستی

جنایت ضد انسانی را محکوم کرد که در متن آن آمده است: «این گونه اقدامات کور و بزدلانه نشان ضعف و استیصال دشمنان این سرزمین و هراس شان از گسترش و بالندگی انقلاب اسلامی و استقلال ملت حمامه ساز و غروآفرین ماست. این تاثیری بر عزم و اراده پولادین شان در راه حفظ اعزت و استقلال نخواهد گذاشت».

سازمان سینمایی حوزه هنری با صدور بیانیه‌ای به اقدام ترویستی اخیر که به شهادت مرزبانان کشور منجر شد، واکنش نشان داد.
آن طور که مهرگزارش داده، سازمان سینمایی حوزه هنری با صدور بیانیه‌ای ضمن تحلیل شهادت پاسداران و مرزبانان انقلاب درسیستان و بلوچستان، این

«هر عکاس، کارگزار مرگ است»؛ این، تعبیر هولناک رولان بارت در کتاب آتاق روشن است. کتابی که بالینی عکاس هاست. نمی دانم شما این چند فریم عکس استقبال از پیکر شهدای حادثه تروریستی اخیر و عکس های تشییع آنها را در مکانیک شان خواهید تقدیم کرد.

ادبیات و هنر
دیده‌آیدیه‌ها. یکی سان حیلی دست به دست
شده: آن که مادری را با کودک منتظرش نشسته
روی آسفالت باند فرودگاه بدر اصفهان به تصویر کشیده است. به
تصویر کشیده است؟ به تصویر کشیده است و تمام؟ نه! این
کاهلانه ترین عبارتی است که می‌توان درباره کار مرتضی صالحی،
عکاس این تصویر به کار بردن. اینجا «به ثبت رساندن» مساله نیست.
او به واقع باکاری که بسته و عکسی که گرفته، به تعبیر رولان بارت،
کارگزار مرگ شده است. گوکه پس از ثبت این فریم، قلب جهان
به نگاهان و برای لحظاتی از حرکت بازیستاده، سنگ سنگینی را زروری
خود برداشتند، نفس عمیقی کشیده و دوباره به حرکت افتاده است.
بارت در ادامه می‌گوید: «در واقع در هر عکس، سکونی یافت می‌شود
که نسبتی عمیق با مرگ پیدامی کند». او درباره هر عکس، عکس
بماهو عکس سخن می‌گوید. امام اینجا درباره یک عکس حرف
می‌زنیم. عکسی که اتفاقاً نسبتی عمیق با مرگ و فراتراز آن با مقوله
شهادت، برقرار می‌کند و تازه این همه ماجرا نیست.
چهارشنبه شب گذشته، خراش بر خاش افتاد؛ اتوبوسی که در
جاده خاش-زاهدان می‌راند، با حمله تروریستی از حرکت بازیستاد
تاپیکر ۲۷ شهید دیگر را دست ایران بماند. فردای
hadثه، خانواده شهدا و مجروحان و مردم خودشان
رابه فرودگاه بدر اصفهان رسانندند تا از فرزندانشان
استقبال کنند. مرتضی صالحی، عکاس خبرگزاری
تسنیم، یکی از عکاس‌هایی بود که خودش را
به صحنه رسانده بود تا ثبت چند تصویر

A black and white portrait of a young man with dark hair and a beard, looking slightly to his left. The photo is framed by a thick black border.

مرتضی صالحی
عکاس عکس‌های روز استقبال و روز داده با شهدای حادثه تروریستی اخیر متولد ۱۳۶۹ است؛ از سال ۸۴ عکاسی واز سال ۸۶ عکاسی خبری را آغاز کرده است. پیش از این با خبرگزاری‌های ایسنا و ایمنا همکاری کرده و حالا هم برای خبرگزاری تسنیم دوربین به دست می‌گیرد. عکس‌های این دو صفحه از اوست

